Pregaria.cat

Entrada

CAP A CASA

La **Mònica** 03 torna a casa. S'ha embarcat en un avió després d'esperar tres hores a l'aeroport de São Paulo. Fa ja una estona que està asseguda. Porta ulleres de sol per amagar els ulls i per intentar descansar una mica. Els darrers dies han sigut emocionants i carregats de comiats. Ella, fent un notable **esforç**, ha mantingut una actitud **alegre**, **simpàtica** i **atenta** a tothom. Per dintre, però, tenia moltes ganes d'accelerar la tornada i poder estar sola, per intentar **ordenar** una mica el **cervell** i, sobretot, el **cor**. Potser les hores de l'avió, pensava, seran un temps més reposat i aïllat. La millor expressió del que **viu** internament és: **suau depressió desconcertant**.

"Jo torno a casa, però ells es queden. Han sigut uns mesos durs però tan **entranyables**! Només uns mesos!! Molts pensaran: "Ella retorna a una vida còmoda, confortable, amb els seus, és natural. Ja hem vist passar i marxar molts **voluntaris**." I jo em pregunto: Ha valgut la pena? Sí, una experiència, és clar. Una experiència més dins la carpeta, que ja tinc plena d'experiències. I què? (La Mònica 03 nota que li **puja** des del més profund una **emoció** un **xic agra**) "Començo a estar **cansada** de tantes **experiències**! Que em passaré la vida experimentant?"

Al seient del costat hi ha un home que deu tenir uns 45 o 50 anys. De tant en tant ronca una mica. Quan serveixen unes viandes empaquetades i normalitzades, com les que donen en la majoria d'avions del món, es gira una mica i li pregunta a la Mònica si va a Barcelona o a París. Sense esperar la resposta li diu que ell va a París i enllaçarà amb un vol cap a Camerun. Parla un castellà força correcte, encara que és brasiler, i es dedica a importacions i exportacions. Precisament està estudiant la possibilitat de fer un contracte amb unes productores franceses que compren minerals de notable valor estratègic... Bla, bla, bla. Ella sembla que l'escolta. Fins s'ha tret les ulleres. Mentre va menjant el panet amb una mena de pernil, pensa que segurament és molt estratègic. Finalment, després de tantes explicacions, ell li pregunta a què es dedica. La Mònica 03 respon quasi sense adonar-se'n: "Especulo amb productes de bellesa!" "Ah", respon aquell individu. I seguidament torna a dormir. Els avions van plens de gent especuladora.

Ara la **Mònica** 03 **prega**. "No creus, **Senyor**, que comença el temps de posar punt i final a tantes experiències i que ja és hora de decidir...? I què he de decidir...? No ho sé. Si us plau, **envia'm** un **senyal**. Que el pugui **entendre**, si us plau."

Ara ha quedat **adormida**. Ella ha desconnectat, però Déu mai desconnecta de nosaltres. Fins i tot és molt possible (no ho sabem amb certesa) que li estigui preparant un senyal que pugui entendre i que englobi el que acaba de viure i el que possiblement vol viure. El que ens importa és que la **Mònica** 03 **trobi** un **sentit** a la **seva** interessant **vida**.